

3. fejezet - Izlandon

Az örjítő forgás ezúttal is szédítő zuhanással végződött - legalábbis a fiatalok számára. Piton sokkal elegánsabban ért földet, de még Ginny és Hermione is legalább a talpán landolt. Mindhárman előzékenyen megvárták, amíg a két fiú feltápászkodik a köves-zuzmós talajról.

Egy gyér növényzettel borított, magasan a tenger fölé nyúló, sziklás partszakaszon álltak, valahol Izland északi részén.

- Hol vagyunk? - kérdezte Harry a bájitalmestert, akinek cinikus mosolyát jótékonyan elrejtette a sötétség.

- A legközelebbi település, Olafsfjordur néhány kilométerre nyugatra van, de mi éppen ide jöttünk - felelte a férfi, egy sziklaorom felé intve.

Néhány száz méterre tőlük jól látszott egy főút ezüstösen kanyargó csíkja, melytől hepehupás földút vezetett a part közelében kimagasló sziklaszirt tetején álló, magányos épülethez. *Fogadó A Seprűlovashoz* - hirdette a fatáblás cégér, melyet nyikorogva lengetett az északi szél. Az idegen bőrbe bűjt csapat tagjai alaposan szemügyre vették a környéket, mielőtt elindultak volna a fogadó felé.

A bejárat fölött égő lámpa kísérteties, derengő fénybe vonta a cégért, a ház többi része azonban beleveszett az éjszaka sötétjébe. Formájából ítélve régi, sziklatalapzatra épült kőháznak tűnt, melyet rönkökből rakott, masszív tetőzet óvott a zord időjárás viszontagságaitól. A spaletták mind zárva voltak, csak egy-egy apró résen át szűrődött ki némi fény.

Az alapos szemlélő néhány apró jelből azonnal észrevette volna, hogy nem hétköznapi fogadó előtt áll. Első látásra semmi feltűnő nem volt rajta. Az avatott szemnek mégis árulkodó jel volt, hogy egyetlen villany-, telefon- vagy másféle vezeték sem vezetett a házhoz, semmilyen antennaféleség nem csúfította el a tető vonalát, és az épület előtt kialakított füves területen egyetlen autó sem parkolt. Még keréknyomok sem vezettek ide, pedig nyár lévén, javában benne voltak a turistaszezonban.

Piton az épület felé vezette a társaságot.

Az ajtón belépve egy jókora, egybefüggő helyiségbe jutottak, mely a fogadó alsó szintjének nagy részét elfoglalta. A falakat fából készült burkolat borította. Mindkét oldalon három-három asztal állt, vállig érő falakkal elválasztva egymástól, a kellemes hangulatú, világos teremben. Középen vastag, puha szőnyeg vezetett egészen a bejáratnál szemközt elhelyezkedő pultig, amely jól láthatóan egyaránt szolgált bárpultként és recepcióként. Jobbra, az oldalsó falon lévő kandalló mellett egy lépcső vezetett fel a fogadó emeletére. Balra két egyforma ajtót láttak, amelyeken egyértelmű testhelyzetben lévő fiú és lány házimanó figurák jelezték, hogy mögöttük a mosdók találhatóak.

A pult mögött egy pocakos, vörös képű férfi gubbasztott. Ritkuló, vállig érő, szalmaszőke haja némileg a hajdani vikingeket idézte, melytől teljesen elütött hétköznapi, mugli öltözeke és köténye. Ha nem lett volna előtte a pulton penna, kalamáris és egy rúnákkal ékesített vendégkönyv, semmi sem utalt volna rá, hogy kapcsolatban áll a varázsvilággal.

Piton intett a többieknek, hogy maradjanak hátra, azután a pulthoz lépett.

- Jó estét. Három szobát szeretnénk ma éjszakára.

- Üdvözetem, uram - felelte a fogadós kissé kelletlenül, nagyot ásítva, de kiváló angolsággal. Unott tekintettel végigmérte a fiatalokat, majd látva, hogy Ron lelkesen tanulmányozza az étlapot, kissé felélénkült. - Már csak a tetőtérben van szabad szobánk. Ilyenkor ez is ritkaságnak számít, de ez egy egybenyíló lakosztály, és valamivel drágább a többinél, így csaknem mindig utoljára magad. Két kisebb hálófülke van benne egy-egy ágygal, és egy heverő a nappaliban, de ha gondolják, megnagyobbíthatjuk...

- Nekünk éppen megfelel - vágott a szavába Piton türelmetlenül.

- Ha vacsorázni kívánnak, maradt még egy kis maradék, bár csak kenyérrel szolgálatok mellé. Ilyen késői órán már nem vártunk vendégeket. Ital is akad...

Piton már éppen vissza akarta utasítani az ételt, amikor Ron lecsapta mellé a pultra az étlapot, melyet azonnal a kezébe kaparintott az egyik asztalról. Mihelyt beléptek.

- Remek! Éhes vagyok, mint a farkas! Vegyen elő mindent, ami ehető!

A két lány kuncogva elfordult, és Harry sem tudta visszafojtani vigyorgását. Piton azonban nem esett ki a szerepéből.

- Tegyen, ahogy a fiatalember kéri - szólította fel a fogadóst, majd Ronhoz fordult. - Köszönjük, hogy megvendégelsz minket.

A fiú a haja tövéig elvörösödött, hiszen mohóságában végig sem gondolta, hogy eddig fel sem merült, ki fogja fedezni az ellátásukat. Az ő zsebében nem volt annyi pénz, ami elég lett volna ötüknek vacsorára.

- Majd én fizetek, hiszen az én ötletem volt, hogy a lányok is velünk tartsanak - lépett előre Harry, és remélte, hogy Ron nem fog ügyet csinálni a füllentéséből. Szerencsére Hermione indulás előtt tájékoztatta

őket, hogy Izlandon is elfogadják a varázsló pénzerméket, így minden eshetőségre készen, magához vett egy nagyobb összeget.

Piton nem tett ellenvetést. Ráhagyta a dolgot a fiatalokra, akik a háta mögött nyomban vitatkozni kezdtek Harryvel a fizetésről, miközben letelepedtek az egyik asztalhoz.

A bájjalmester ezalatt álcázásuknak megfelelően kitöltötte a vendégkönyvet - mely szerencsére nem volt felvértezve személyiség azonosító bűbájokkal -, és rendelt egy kanna forró vizet. Egy másik asztalnál foglalt helyet, ahonnan könnyedén szemmel tarthatta a fiatalokat, a bejáratot, a lépcsőt, és a fogadóst egyaránt. Míg a többiek lakmároztak, ő komótosan kortyolgatta saját, otthonról hozott teafüvéből készített italát.

Ron és Harry könnyen beazonosíthatóak voltak Neville és Seamus alakjában, de a két lányt még ők is minduntalan összetévesztették, hiszen a Patil ikreket eredetileg sem volt könnyű felismerni. Az iskolában nagy segítség volt, hogy különböző házak egyentalárját viselték. Amikor a lányok végül megunták a dolgot, Hermione egy szőke tincset varázslott a hajába, Ginny pedig egy vöröset, ami máris sokat javított a helyzeten. Piton elnyomott egy fintort a szerencsétlenkedés láttán, és nagyon remélte, hogy egyikük sem felejtí el a Százfülé-főzettel felvett alak nevét használni mások előtt. Pillantása rendszeresen visszatért a kandalló fölött függő órára, amelynek mutatója lassan közeledett a tizenkettes felé.

A fogadós eközben eltűnt a konyhában, majd amikor újra megjelent, nekilátott tálakat halmozni a fiatalok asztalára. Ron kíváncsian fürkészte a számára ismeretlen ételeket.

- Ez itt füstölt bárányleves, ez kacsasült, ez pedig *hrútsprungur*, azaz savóban pácolt koshere. Sajnos csak kenyérral szolgálhatok mellé, de van egy kis Fekete Halál likőr hozzá, ha kívánják. A külföldiek általában szívesen megkóstolják a helyi specialitásokat - magyarázta lelkesen. - A hölgyeknek ajánlhatom az egyik ínycsiklandósnak: a *hákarl* nevű, rothasztott cápa húsból készülteledelt, melyet hat hónapig elásva kell érlelni, mielőtt elkészítik. - Büszkén kihúzta magát, ügyet sem vetve a fiatalok megrökönyödött ábrázatára.

Mindannyian kővé dermedten meredtek az eléjük tett tálakra. Még Ron is gondolkodóba esett, mihez is kezdjen hevesen korgó gyomrával, mert nem vitte rá a lélek, hogy fogyasszon az előtte lévő étkekből, kivéve talán az ártalmatlannak látszó kacsasültet. Végül Hermione mentette meg a helyzetet.

- Tud valami vegetáriánus ételt is ajánlani? - kérdezte sápadtan a foszladozónak látszó halfélére meredve, melynek szaga immár az egész termet belengte.

- Zöldséggel sajnos nemigen szolgálhatok, de természetesen van más is. Reggelire akartam ajánlani, de ha kívánják, megkínálhatom önöket lumma tojással, amihez különösen finom a *skyr*. Ez egy ízletes, joghurtzerű ital. A bálna és fokaételeket sajnos már nem ajánlhatom, mert a mugli környezetvédők miatt nem lehet beszerezni hozzá az alapanyagokat - tárta szét a karjait.

- Köszönjük szépen, a tojás és a joghurt pont jó lesz - sóhajtotta megkönnyebbülten Ginny, és hálát adott az égnek, hogy nem táltak fel lemészárolt tengeri emlősöket.

Miután megérkezett az étel, mohón rávetették magukat a késői vacsorára. Csendben ettek, csak Ron morgása hallatszott időnként, amikor azon zsörtölődött, milyen rettenetes lesz napokig tojáson, kenyéren és joghurton tengődni.

Amikor éjfél ütött az óra, Piton felállt az asztaltól, és a fiatalokhoz lépett.

- Itt a takarodó ideje. Hajnali ötkor kelünk, úgyhogy ne húzzátok tovább az időt. Én kibírom alvás nélkül, de nem kívánom holnap a nyavalygásokat hallgatni.

Harry azonnal felállt, hogy fizessen a vacsoráért.

- Ha ilyen korán szándékoznak távozni, előre kell fizetniük a szállásért is - akadékoskodott a fogadós.

- Rendben van. Mennyivel tartozunk? - kérdezte megadóan Harry, aki nem akart leállni azon vitatkozni, ki fizessen az éjszakáért. Szó nélkül kiegyenlítette a számlát.

Piton figyelmen kívül hagyta a kis kőjátékot, a többiek pedig nem vettek észre semmit az egészéből. A két lány éppen azzal volt elfoglalva, hogy Ront is rávegyék a távozásra. A Seamus bőrébe bújó fiú ugyanis folyamatosan morgott és zsörtölődött, amiért újfent engedelmeskednie kellett hajdani professzoruknak.

A tetőtérben egy nappali, egy fürdő, és két hálószoba várta őket. Piton habozás nélkül megkettőzte a két egyszemélyes ágyat, és szélesebbé varázsolta a heverőt. A lányokat az egyik, a fiúkat a másik szobába terelte, majd riasztóbűbajt szórt minden ajtó zsanéjára, hogy mozgásra azonnal jelezenek. Ez volt az egyik legjobb trükkje: az ajtón nem lehetett észlelni a bűbajt, így a gyanútlan kőszáló biztosan beindította a riasztást.

A fiataloknak azonban ezúttal esze ágában sem volt titokban randevúzni az éjszaka közepén. Harry előre kiiktatta a többieket Piton módszereiről, és azt javasolta, hogy legalább az elején tartsák be a férfi szabályait. Reménykedtek benne, hogy később, amikor már nem figyelik őket árgus szemekkel, majd módot találnak rá, hogy nyugodtan élvezhessék barátnőik társaságát.

Hamarosan az egész csapat az igazak álmát aludta.

Épp csak megjelent a nap vörös csíkja az ég alján, amikor Piton mindannyiukat felébresztette. Mivel az ajtó zörgetésére semmi reakciót nem kapott, hatékonyabb módszerhez folyamodott.

- *Invito* takarók! - parancsolta. Néhány pillanattal később, a magáéval együtt öt pokróc landolt előtte a padlón.

Harry és a lányok nyomban felébredtek, és magukhoz térve nekiláttak az öltözésnek, csak Ron horkolt tovább zavartalanul, a fal felé fordulva. Ezúttal azonban nem húzhatta az időt, mint a Roxfortban, vagy otthon az Odúban. Rövidesen jött a következő bűbáj a bájitalmester cseppet sem szelíd módszere szerint.

- *Aquamenti!*

A Weasley fiú azonnal kipattant az ágyból a nyakába ömlő hideg vízözöntől. Hermione, aki addigra már ruhában állt az ajtóban, sietve a gondjaiba vette méltatlankodó kedvesét néhány szárítóbűbájjal.

Harrynek és Ginnynek is be kellett vetniük magukat, hogy Ron lehiggadjon, de hamarosan mindannyian útra készen álltak. Ismét előkerültek a Százfülé-főzettel teli üvegcsek, és a kis csapat tagjai újra magukra öltötték álcájukat. A fogadóban néma csend uralkodott, amikor kerülve a feltűnést elhagyták a házat.

Odakint az évszakhoz képest hideg tengeri szél fogadta őket. Az éjjel teljesen üres parkolóban most egy csuklyás, köpenyes figura várta őket. Kezében a létező legmodernebb versenyseprűt tartotta, amely azonnal magához vonzotta a két fiatalember és Ginny szakavatott pillantását. A magas, karsú alak az ajtócsukódás hangjára feléjük fordult. Egy aranyszőke hajú, élénk pillantású, kihívóan kifestett boszorkány állt előttük. Ujjain számos gyűrű csillogott, fülében furcsa, szem alakúra faragott, minden bizonnyal mágikus fülbevalókat viselt. Hibátlan, hófehér fogsora és vérvörös ajkai magukra vonzották a tekintetet.

- Jó reggelt! - köszöntötte őket mosolyogva. Lágyan bűgő hangja hallatán mindkét fiú meglepedkezett a seprű bámulásától. A nő pillantása végigsiklott a fiatalokon, majd egy prédára leső vadállat mohóságával alaposan megszemlélte Pitont a lábujjától a feje bűbjáig. Bár Oliver Ollivander alakja idősebb volt a bájitalmester valódi koránál, vonásai sokkal lágyabbak voltak, még mogorva arckifejezése ellenére is. A nő mosolya még szélesebb lett, és kidomborította kebleit. - Maguk jöttek Angliából?

- Eltalálta - vicsorgott rá Piton. A nő igazán látványos jelenség volt, ám a bájitalmester nem dőlt be tálcán felkínált bájainak. A boszorkány acélszürke szemeibe pillantva rögtön tudta, hogy hiába is próbálkozna legilimenciával: A rezzenetlen tekintet mélyén egy kimért, számító lélek lapult, a gyanúsán feltűnő színjáték mögött. - Kívánja, hogy azonosítsuk magunkat?

- Nem hinném, hogy jó ötlet lenne. Ha gondolják, szólítsanak Ullának. Az itteni Minisztérium sem szívesen fedi fel az ügynökeit, akárcsak a maguké. Nekem elég, ha megvizsgálhatom az engedélyüket.

A fiatalok tanácstalanul néztek össze. A bájitalmester azonban elővett egy áttetsző, üres üvegfiolát, amit néhány pálcamozdulattal egy pecséttel ellátott, hivatalos irattá alakított át. A nő átvette a pergament. Miután elolvasta, alaposan végigmérte őket, azután megérintette pálcájával a Mágiaügyi Minisztérium pecsétjét. Érintése nyomán a viasz vörösen felizzott, majd a minta lassan megváltozott rajta: Egy rúnakkal körülírt vulkán képét vette fel, melynek belsejében egy keresztbe tett pálca és szigony volt látható.

- Jó lenne sietni, mielőtt felébred valaki - sürgette a nőt Piton.

- Ahogy gondolja, uram - mosolygott rá rossz modorától cseppet sem zavartatva a boszorkány. - Hogyan szólíthatom?

Piton fűjt egyet, és megpróbált tudomást sem venni a fiatalok elfojtott kuncogásáról.

- Legyen Oliver - adta meg végül kelleetlenül a pálcakészítő keresztnevét, nem akarván feleslegesen bajba keverni.

- Remélem, *Oliver*, jól felöltöztek, mert szeles idő várható a tengeren - mosolygott rá ismét Ulla. - Induljunk!

Harry eddig sosem gondolta arra, hogy Pitonnak bármiféle nőügye lehetne, ezért meglepetéssel vette tudomásul a nő élénk érdeklődését.

A többiek továbbra is elfojtott kuncogások közepette készülődni kezdtek. Ron, Ginny és Harry elővették seprűiket a Weasley ikrek által készített feneketlen tarisznyáikból, melyekkel az egész társaságot felszerelték az utóbbi évben. Hermione volt az egyetlen, aki nem hordott magánál ilyesmit. Helyette viszont egy egész könyvtárat hurcolt magával, és áldotta a készítőket, hogy végül sikerült megoldaniuk a táska tartalmának súlytalanítását.

Piton ismét transzformációt alkalmazott, ugyanis mágikus járművét mindeddig pennává alakítva hordta magával.

Mindannyian felkaptak seprűikre. Ron maga elé ültette Hermionét, aki biztos, ami biztos néhány bűbájjal is rögzítette magát. Sápadt arccal, minden erejét beleadva, remegve kapaszkodott, eldöntve, hogy egyetlen pillanatra sem nyitja ki a szemét, amíg ismét szilárd talajt nem érez a lábai alatt.

Az izlandi boszorkány féloldalasan foglalt helyet seprűjén, mindkét lábát egy oldalon, keresztbe téve lelógatva. Bal kezével maga előtt, jobbajával hátul kapaszkodott. Teljesen stabilnak látszott, sebesen haladt,

és gyorsan manőverezett, mégis olyan kecsesség sugárzott belőle, mintha csak egy korlátot pihenne egy parkban az arcát napoztatva. A lányok irigykedve, a fiúk hitetlenkedve pillantgattak felé a szemük sarkából.

Hiába kelt fel rövidesen a nyári nap, egyáltalán nem melegítette fel őket. A hideg északi szél már az első negyedóra után jéggé dermedtette tagjaikat, és ahogy teltek a percek egyre inkább várták, hogy feltűnjön előttük a várva várt szárazföld: Grímsey szigete.

Hermione előbb-utóbb kénytelen volt kinyitni a szemét, mert vele született kíváncsisága felülkerekedett rettegésén. Áhítattal bámulta a végtelen tengert, pillantását a horizontra függesztve, mintha egy hajóról szemlélné a messzeséget, nehogy leszédüljön a seprűről.

Ginny, Ron és Harry elképzeltetetlenül fáztak, és elgémberedtek a tagjaik, mégsem panaszkodtak. Piton rezzenéstelen arccal repült mellettük, és ők nem akartak nyámnyilának tűnni volt tanáruk előtt. Elég gúnyolódást kaptak tőle az elmúlt években.

Legalább egy órája repülhettek, amikor már azt hitték, nem bírják tovább, ám kísérőjük egyszer csak előremutatott, és ők végre megpillantották a távolban úti céljukat. Grímsey látványa erőt adott mindannyiuknak az út hátralévő részére, sőt, Ronnak még tréfálkozni is volt ereje a lányok kövé fagyott ruházatán.

Annak már sokkal kevésbé örültek, hogy majdnem az egész szigetet meg kellett kerülniük, hogy elérjék végső céljukat, a sziget legészakibb kiszögellését.

Mindannyian merev, zsibbadó tagokkal kászálódtak le seprűikről. Ulla még mindig légiesnek tűnt a görcsös tagjaikat masszírozó fiatalok mellett. Piton igyekezett méltósággal tartani magát, bár merev mozdulataiból sejthető volt, hogy nincs ilyen jellegű terheléshez szokva.

- Innen egyedül kell menniük - jelentette ki a boszorkány. - Pedersék nem kedvelik a látogatókat, ezért néhány éve Fidelius-bűbájjal védték le a házukat. Ha bármi problémájuk akad, ami a Minisztérium hatáskörébe tartozik, sirálypostával küldhetnek üzenetet.

- Nem hinném, hogy szükség lesz rá - felelte kimerően Piton, magán érezve a nő mustráló tekintetét.

Harry azon morfondírozott, miképpen fognának meg egy sirályt, és azután vajon mennyi időbe kerülne, amíg megérkezik a segítség.

- Hát, akkor jó szórakozást! - búcsúzott Ulla, kecsesen intve kezével, miközben még utoljára végigmérte a bájitalmestert.

- Köszönjük - felelték a fiatalok, Piton ellenben csak biccentett felé, szóra se méltatva a boszorkányt.

Ulla azonban mintha észre sem vette volna, könnyedén búcsút intett neki, majd fürgén felkapott seprűjére, és kecsesen suhanva máris a tenger hullámai felett szelte a levegőt.

Amikor a nő aprócska ponttá zsugorodott, majd eltűnt a messzeségben, a férfi előszedett néhány újabb bájitalos fiolát.

- Ezt igyátok meg! Saját alakunkban kell érkeznünk, hogy megnyerjük a házigazda bizalmát.

- Mire jó ez a kotyvalék? - firtatta Ron, felváltva bizalmatlanul méregetve az üvegcsében lévő citromsárga folyadékot és Oliver Ollivander komor ábrázatát.

- Ne aggódj Ron, ez csak Ezerjófű-kivonat - nyugtatta meg Hermione. - Semlegesíti a Százfűlé-főzet hatását.

Fintorogva lenyelték a savanyú, orrfacsaró szagú bájitalt, és néhány pillanat múlva mindannyian megkönnyebbültek, amikor lezajlott a visszaváltozás folyamata. Harry boldogan ölelte magához Ginnyt, Ron pedig Hermionét zárta a karjaiba. A bájitalmester viszolygó fintort vágott, hátat fordított a párocskáknak, és megindult a köves-zuzmós talajon alig kivehető ösvényen. Harry, Ron és a lányok az út viszontagságait kitérgetve követték. Talán tíz percig gyalogolhattak, amikor a férfi egyszer csak megállt.

- Az ösvény véget ért. Itt kell lennie a háznak - jelentette ki határozottan Piton.

- Honnan tudja? - Ron kételkedve bámulta az előttük elterülő terepet, amely szinte teljesen megegyezett azzal, amit a hátuk mögött hagytak.

- Ha használnád az eszed Weasley, talán lenne esélyed, hogy elvégezd az aurorképzőt - torkolta le Piton. - Az ösvényen, amin eddig jöttünk kevesebb zuzmó nőtt, mint körülötte. Az előttünk lévő területen hirtelen szakad meg az út. Egyetlen kirívó dolog sem látható itt, minden pontosan olyan, mint az körülöttünk lévő ötven méteres körzetben. Ez a varázslat jele: a ház helyére átmásolja a környező terület képét - magyarázta a bájitalmester.

- Akkor ez egy speciális változata a Fidelius-bűbájjának? - kérdezte Hermione.

- Végül is igen. Ezt használták Dumbledore Menedékének elrejtésekor is.

- A Grimmauld téren hogyhogy teljesen eltűnik az épület a muglik és a beavatatlanok szeme elől? - tudakolta Ron.

- A városi épületeknél ez a legbiztonságosabb módszer. Így nem kell álcázni. Helyette a teret módosítják úgy, hogy csak bizonyos esetekben jelenjen meg az épület - válaszolta a férfi.

- Na és hogyan fogunk bejutni? - tette fel a legégetőbb kérdést Ginny.

- Jeleznünk kell az érkezésünket.

Piton megidézte ragyogó, holló alakú patrónusát. Mindannyian gyönyörködve nézték a csodálatos lényt, amely néhány pillanatig figyelmesen bámulta gazdáját fénylő szemével, majd egyszerűen köddé vált.

A következő percek néma várakozással teltek.

- Talán nincsenek itthon - vetette fel egy idő után Ginny.

- Na, akkor hiába fagyunk rá a seprűinkre! Mehetünk haza! - nyugösködött Ron.

- Bárhol tartózkodik is ez a Peders Pedersson, az üzenet el kellett, hogy érje - erősködött Harry. - Így működik, nem? - fordult Pitonhoz.

- Vagy nem akar válaszolni, vagy nincsen rá módja - morfondírozott elgondolkodva a bájitaltanár. - Dumbledore professzor ajánlására hivatkoztam, aminek biztosítania kellett volna az illető jóindulatát.

- Valaminek történnie kellett - aggodalmaskodott Ginny.

- Mi van akkor, ha már nincs életben az, akit keresünk? - kérdezte Hermione kissé remegő hangon. - Az igazgató úr azt mondta, hogy öreg volt már.

- Nem adhatjuk fel ilyen könnyen, ha már itt vagyunk. Megpróbálom a lányát elérni - jelentette ki Piton, majd ismét megidézte a ragyogó fényhollót. Miután a patrónus ismét köddé vált, a kis csapat toporogva tovább várakozott. A szél még itt is erősen fújt a tenger felől, és hiába volt július, itt ilyenkor is csak ritkán emelkedik tizenöt fok fölé a hőmérséklet. Mindannyian szívesen fedél alá húzódtak volna már.

Egyszer csak megjelent előttük egy alak éppen ott, ahol az ösvénynek nyoma veszett. A sűrű köpenybe burkolózott, vékony testalkatú idegen arca teljesen eltűnt csuklyájának rejtekében. Jobbjában pálcát tartott, melyet határozottan az érkezőkre szegezett.

Mindannyian megmarkolták varázspálcáikat, de Piton intésére fékeztek magukat, és egyelőre nem rántották elő.

- Kik maguk, és mit akarnak itt? - csattant fel az ismeretlen éles hangja kiváló angolsággal, melyből azonnal kiderült, hogy nővel állnak szemben.

- Ha ön Pandora Pedersson, akkor természetesen mi is megesszük, hogy bemutatkozunk - felelte a bájitalmester gúnyosan célozgatva, megfélemlítve eredeti szándékáról, miszerint el kell nyerniük vendéglátóik bizalmát.

- Pandora *Pedersdottir!* - vakkantotta a boszorkány indulatosan, megnyomva a második szót. - Nem a fia vagyok!

Piton nem válaszolt. Arcán semmi sem mutatta zavarát, pedig értetlenül állt a nő dühe előtt. Társai is tanácstalanul pillantottak egymásra.

- Tudja, kissé szokatlanok nekünk az izlandi nevek - szólat meg mentegetőzve Harry, és előrelépett a bájitalmester mellé.

- Perselus Piton vagyok - vette vissza a szót a varázsló. - A társaim: Harry Potter, Ronald és Ginevra Weasley, valamint Hermione Granger. Albus Dumbledore ajánlatára jöttünk ide. Az édesapjával kell beszélünk.

- Hazudik! Albus Dumbledore már három éve halott. Maga ölte meg! - vágott vissza indulatosan a nő.

Piton szemében gyilkos indulat villant fel. Már egy éve nem vágta a szemébe élete legsötétebb tettét.

- Ez sajnos valóban így van, de semmi nem úgy történt, ahogy maga gondolja... - szólalt meg ismét Harry, de Hermione a szavába vágott.

- Ha ez a hír eljutott önökhöz, akkor bizonyára az is a tudomásukra jutott, hogy Piton professzort felmentették az ellene felhozott vádak alól. Jelenleg a Brit Mágiaügyi Minisztérium alkalmazásában áll.

- Volt már példa ilyesmire amióta Lord Voldemort hatalomra került. Én nem hiszem el, hogy egy kiskorú hős megváltoztatta volna a világot - felelte szkeptikusan a nő, pálcáját továbbra is Piton szívére irányítva.

A bájitalmester rezzenéstelen vonásain egyáltalán nem tükröződött, mennyire meglepte társai reakciója. Nem hitte volna, hogy mások előtt így a védelmükbe veszik.

- Az igazgató úr portréja beszélt nekünk az édesapjáról - szólt közbe Ginny, visszatérve az eredeti témához.

A nő nem felelt, csak állt velük szemben rezzenéstelenül. Láthatóan nem tudott hinni nekik.

Piton kihívó pillantását a csuklya árnyékába mélyesztve kereste a boszorkány tekintetét.

- Ha van egy merengője, megnézheti benne, mennyi igaz a történetünkben - sziszegte a fogai között. - Addig meg kell előlegeznie a bizalmat.

A többiek számára hihetetlen volt, hogy a bájitalmester ilyen gyorsan felajánlja a teljes őszinteséget.

Nagyon fontos lehet, amiért idejöttünk - gondolta magában Harry, miközben a nő mérlegelte az ajánlatot.

A boszorkány egy darabig némán mustrálta őket csuklyája árnyékából, mielőtt döntésre jutott.

- Ha átadják a pálcákat, bejuttathatom magukat a házba - jelentette ki kissé bizonytalanul. - Ha viszont rossz szándékkal közelednek, vagy bebizonyosodik, hogy hazudtak, azonnal törölni fogom az emlékeiket! Méghozzá mindet!

- Rendben van - vicsorgott rá Piton, és a többiek legnagyobb meglepetésére a földre ejtette pálcáját. A fiatalok tanácstalanul pillantgattak egymásra, mire a bájitalmester türelmetlenül intett, hogy kövessék a példáját. Minden pálcát a sziklás talajon koppant.

- *Invito* pálcák! - Az öt varázspálcát máris a boszorkány kezében volt. - Peders és Pandora hajléka Grímseyen, az Északi-fok közelében, a fehér szikla mellett van.

Amint szavai elháltak a szélben, a nő háta mögött megelevenedett a kopár talaj. A zuzmók és a gyér fű félrehúzódott, felfedve egy laposan elterülő, fehér sziklát, melynek gödreiben színes, apró, sziklakedvelő virágok nyíltak.

A kő mögött egy meglehetősen terjedelmesnek látszó, masszív épület emelkedett ki a földből a szemük láttára.

A háznak sziklából volt az alapja, falait kövekből rakták, tetőzetét pedig vaskos rönkökből építették. Nem volt emelete, ám mögötte egy fából épített melléképület is látszott, és valahonnan hátulról vékony, fehér füstszerű gomolygást tört a mélykék égbolt felé.

- Menjenek előre! - parancsolta a boszorkány, és a vastag, erős fából ácsolt bejárati ajtó felé intett.

Piton példamutató módon megindult a ház felé, de közben figyelmesen felmérte környezetüket, és szemmel tartotta a nőt is. A többiek határozatlanul követték, kíváncsian szemlélve a szokatlan épületet. Pandora Pedersdottir zárta a sort.

Egy meglehetősen különös képet nyújtó helyiségbe léptek. Csodálkozva néztek körül. Úgy érezték, mintha időutazáson vettek volna részt, ugyanis a jókora, egybefüggő helyiség úgy festett, mintha a középkorból maradt volna itt.

A terem közepén egy hatalmas rönkasztal állt. Körülötte olyan ülőalkalmatosságokat láttak, melyek formáját egy az egyben az anyagául szolgáló fa természetes alakja határozta meg. Szokatlan formájuk ellenére meglehetősen kényelmesnek tündek.

Az asztal közepén vaskos, félig leégett gyertyák világítottak egy nagy, rúnákkal televesett kőtálon, mozgékony lángjaikkal bizarr árnyékokat vetve a rideg kőfalakra.

A bal oldali falnál fekete vulkáni kőből rakott, faajtókkal ellátott, furcsa pultszerűség húzódott, melyet egy beépített vizesdézsza, és egy régimódi tűzhely szakított meg. A tűztér fölött egy kürtőszerű képződmény nyúlt a plafonba, mely feltehetőleg a füst elvezetésére szolgált, és a kéménybe torkollott.

A bejárattal szemközti falon három ajtó sorakozott egymás mellett.

A terem jobb oldalán lévő falat durván ácsolt, plafonig érő könyvespolcok borították, melyen vaskos, fatáblákba kötött, kódex formájú könyvek és halomba rakott pergamentekercsek sorakoztak.

A középkori hangulatot azonban nem kizárólag a helyiség beosztása sugallta: Akárhová néztek, mindent vastag por és koszréteg borított, mintha hosszú ideje nem takarított volna itt senki. Az edények rendetlen halomban álltak a pulton és a dézsában, az asztalon egymás melletti kupacokban tornyosultak az elhasznált tányérok, és az olvashatatlan írással telefirkált pergamenlapok. A durván lecsiszolt kövezetű padlót behordott sár és galacsinná gyúrt pergamentarabok borították.

A meglehetősen elhanyagolt varázslóhajlékban döbenten néztek körül a jövevények. Ilyen rendetlenséget még egyikük sem látott. Ron is fintorogva húzta fel az orrát amikor körülnézett, pedig ő mindig is utált takarítani.

Az egyik karfás ülőalkalmatosságon néhány pokróc jelezte, hogy valaki rendszeresen használja. Erre utalt az előtte elhelyezett kalamáris, a szanaszét heverő pennák, valamint az asztal felületét borító tintapacák sokasága is.

- Üljenek le! - utasította őket szigorúan a nő, miután varázslattal is bezárta maguk mögött az ajtót.

Az érkezők eddig igyekeztek elkerülni, hogy bármihez is hozzáérjenek a nappalinak, konyhának, étkezőnek vagy akár könyvtárnak is tekinthető helyiség berendezési tárgyai közül. Most aggodalmas képpel, kellenlenül ereszkedtek le egy-egy fatörzsből faragott székféleségre. A boszorkány végig rájuk szegezte a pálcáját.

- *Invito* merengő!

A bejárati ajtótól jobbra található durván ácsolt láda teteje felpattant, és kiemelkedett belőle egy öblös, kerek kőtál, hogy ezután lassan a levegőben úszva helyet találjon magának az asztalon.

- Ki kezdi? - törte meg a csendet kissé erőltetett lelkesedéssel Ron, de Piton fagyos tekintete azon nyomban beléfojtotta a szót.

- Maga - mutatott a nő az asztalfőn helyet foglaló bájitalmesterre. - Bizonyítsa be, hogy mindaz igaz, amit állítottak!

- Kérem a pálcámat!

Piton a nő felé nyújtotta tenyerét. Néhány pillanatig farkasszemet néztek egymással, majd Pandora kártyaszerűen szétnyitva feltartotta a varázspálcákat, hogy a bájitalmester kiválaszthassa a sajátját. A férfi a halántékához érintette pálcáját, és kihúzott belőle egy fényes, ezüstösen csillogó emlékszalat, mely a merengőbe hullván lágy örvénylésbe kezdett a semmihez sem hasonlítható, csillámló anyag. Piton tüntetően az asztalra helyezte pálcáját.

Pandora Pedersdottir a kőtál mellé lépett, és hátravetette sötét csuklyáját. Végre mindannyian megpillantották az arcát.

A nő sokkal fiatalabb volt, mint gondolták, legfeljebb huszonöt évesnek tűnt. Talán szép is lehetett volna, de a szeme alatt húzódó sötét karikák, a keserű vonású, vértelen ajkak és a megállapíthatatlan színű, zilált haj, mely a válláig leomlott, jóval idősebbnek mutatták. Nagy kék szemei - melyek színe olyan mélykék volt, mint odakint az égbolt -, óriásinak tunk a sovány, sápadt, mégis finom vonású arcon. Fénytelen tekintete komor, szomorú lélekre vallott.

- Mind velem jönnék! Senkit nem hagyok hátra - jelentette ki határozottan.

Megvárta, amíg sorban mindenki belemeríti arcát a csillámló anyagba, majd amikor már csak ő maradt hátra, mély sóhajtással maga is követte a többieket.